

BEX HOGAN

BRONTE
TEMPESTRĂ
ȘI
ARMĂȘARI FULGERĂTORI

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

Ilustrații de Hannah McCaffery

corint junior

Probleme cu trolii

Bronte Tempestra scoase capul din trăsură, în timp ce aceasta se zguduia frenetic pe drumul pietruit. Își dădu la o parte părul care o plesnea în față și strigă:

— Ia-o la dreapta, Hopper! ACUM!

Vehiculul se înclină periculos, cotind fix înainte ca un pas uriaș să-l facă una cu pământul.

TROSC!

Bronte rămase cu gura căscată.

— A fost mult *prea aproape*.

— Ține-te bine! țipă înapoi la ea Hopper, vizitiul, în timp ce se lupta să controleze melcii-de-viteză înhămați în față.

Nu așa ar fi trebuit să se petreacă totul. Da, era adevărat că un voiaj prin Regatul Furtunii era mereu o aventură, cu ploaie torențială și vânt năprasnic, care zguduiau trăsura ca pe un glob de zăpadă. Dar Bronte era obișnuită cu așa ceva. Asta, în schimb... asta era diferit.

Din cer picau troli de tunete!

Troli enormi, în carne și oase, despre care se presupunea că trăiau *deasupra* norilor, picau acum din cer precum o ploaie monstruoasă, făcând ca lumea să se zguduie de fiecare dată când unul dintre ei atingea pământul.

Trolii păreau să fie la fel de confuzi ca Bronte și se poticneau cu fiecare pas, astfel încât trăsura era nevoită să vireze și să ocolească picioarele lor împiedicate și de altfel mortale.

Era un dezastru! Trolii de tunete și oamenii *nu* puteau conviețui!

Și nici nu arătau deloc așa cum și-i închi-puise Bronte. De fiecare dată când se zgâia la cer, în speranța că-l va zări pe vreunul dintre ei, fata se aștepta să vadă săltând monștri păroși și înfricoșători. Dar nu era nimic păros la trolii ăștia. La o primă vedere, Bronte a crezut că sunt făcuți din piatră, dar apoi și-a dat seama că erau făcuți din nori. Dar nu erau nici pe departe plutitori – erau oribil de solizi.

— Păzea! țipă Hopper, trăgând frâiele și oprind brusc melcii-de-viteză.

Bronte se ținu bine, chiar înainte ca un copac masiv să aterizeze cu o mare bufnitură în fața lor. Fata înghiți în gol.

— Ține-te bine, o avertiză Hopper, înainte să pornească iar în viteză.

Bronte privi îngrozită cum trolii de tunete mai smulseră câțiva copaci din Pădurea Fundry. Ziceai că nu-s decât niște fire de păr

din bărbia unui zmeu, pe care aceștia le dădeau deoparte, absolut nepăsători de ceea ce distrugeau în calea lor.

— Ce caută aici, jos? țipă Bronte.

Cum de reușiseră să scape de armăsarii fulgerători? Căii înflăcărați erau singurii care puteau ține piept trolilor, alergându-i fără încetare pe deasupra norilor, împiedicându-i să facă ce făceau... acum!

— N-ai observat? urlă Hopper pe deasupra haosului. Nici urmă de fulgere!

Avea dreptate! Cum de nu observase și ea că fulgerele care luminau cerul zi și noapte dispăruseră?

Oare ce se întâmpla? Unde erau armăsarii fulgerători? Trecuseră doar câteva minute de când trolii își făcuseră apariția și deja distrugau totul în calea lor. Dacă se hotărau să calce în picioare ogoarele? Sau dacă ajungeau să distrugă copacii-tampon, care protejau satele

de furtunile cele mai rele? Sau, și mai și, dacă ajungeau să *zdrobească* satele?

Era greu de crezut că ieri, cu doar o zi înainte, când Bronte se îmbarcase în călătorie, totul fusese bine. Mai mult decât bine – își trăia visul! În timp ce Hopper îi punea cufărul în trăsură, părinții lui Bronte – regina Mira și regele Roy al Regatului Furtunii – o îmbrățișaseră cu putere. Avuseseră aceleași emoții și fuseseră la fel de entuziasmați ca ea. Un nou semestru, un nou an... o nouă școală. Mama îi tot spusese că, dacă nu îi va plăcea sau dacă nu era exact așa cum își imaginase că va fi, putea oricând să se întoarcă la vechea ei școală. Dar de ce, măiculiță nene, ar fi vrut Bronte să plece de acolo? Tot ce-și dorise vreodată pe lume era să se antreneze ca să devină cavalier...

ZBANG! Trăsura zbură atât de brusc prin aer, încât Bronte dădu cu capul de plafon.

Strânse tare la piept preaiubitul ei cavaler croșetat, de jucărie.

— Scuze! țipă Hopper. Resturi pe drum!

Bronte își trase sufletul și îndrăzni să arunce o nouă privire pe geam. Răsufală ușurată văzând că trolii de tunete rămâneau de acum în urma lor. *Pfiu!*

Se uită din nou spre cer, un cer negru ca tăciunele, care aducea a furtună, dar care era, în mod bizar, lipsit de orice urmă de fulgere. Era îngrijorător. Unde, măiculiță nene, erau armăsarii fulgerători? Cu siguranță se pregăteau să vină să-i salveze cât de curând?

Somnoroasă, Bronte închise ochii. Își imagina cum coboară puternicele creaturi la trăsură ei și o iau pe sus cu ei. Ce gând! Ar fi fost cu adevărat formidabil să călărească unul dintre acei magnifici cai fulgerători, cu coama lui neagră, pătată cu flăcări roșii și portocalii. Se și vedea acum – la galop peste câmpii, cu sabia în mână, strunind trolii șturlubatici,

înainte să-i alerge înapoi în cer. Gonea ca
vântul și ca gândul, cu nori prinși printre
șuvițele ei de păr. Împreună cu armăsarii,
ea i-ar fi salvat pe toți de nebunia trolilor și
toată lumea din regat ar fi aplaudat-o pentru
că a salvat situația, iar numele ei ar fi fost
scandat încontinuu!

Bronte! Bronte! Bronte!

Școala pentru scutieri „Sir Sebastian”

— **A**proape am ajuns, domnișoară.

Vocea lui Hopper o trezi atât de brusc pe Bronte, că aceasta dădu cu capul de fereastră. Se frecă cu putere și începu să cerceteze împrejurimile.

Călătoria durase mai bine de o săptămână – la sud prin Regatul Furtunii, apoi prin Regata Cețurilor, apoi prin Inima Regatelor –, iar din acea zi oribilă, nu mai fusese nici urmă de troli de tunet. Bronte

trimisese o scrisoare urgentă părinților ei prin Poșta Zânelor, dar Hopper îi reamintise că nu avea să primească vreun răspuns în timp ce călătorea.

— Sunt sigur că trolii ăia deja s-au întors în cer, spusese el, ca să o liniștească. Familia ta a rezolvat deja totul, ascultă bine ce zic.

Într-adevăr, asta o mai *liniștise* un pic pe Bronte. Și, în orice caz, nu avea ce să facă, decât să aștepte ca să afle ce, Doamne, iartă-mă, se întâmplase. Dar, în clipa asta, avea alte lucruri pe cap.

Drumul pe care se aflau nu-i era cunoscut.

În mod normal, ar fi făcut stânga pe la podul caprei grizzly, ca să o ia spre est, către vechea ei școală din Tărâmul Educației. Dar nu azi. Cu cât se apropia mai mult de destinație, cu atât era mai neliniștită.

Tot ce-și dorise vreodată Bronte era să fie cavalier – să călărească pe unul dintre legendarii mistreți de luptă, în armură scânteietoare, cu

o sabie strălucitoare în mână și-o pisică de foc lângă ea. Visase la salvări dramatice, la onoare și vitejie. Dar existase întotdeauna o mare problemă – școala de cavaleri nu acceptase fete.

Până acum.

În vara aceea, Școala pentru scutieri „Sir Sebastian” anunțase că, pentru prima oară în istorie, acceptau să se înscrie *toți* copiii. Ce se întâmplase oare ca să le schimbe părerea? Cine putea ști? Lui Bronte însă îi plăcea să-și imagineze că era din pricina unui text din vechime, care vorbea despre un cavaler mai viteaz și mai înflăcărat ca oricare altul. Un text care mai spunea și că acest cavaler va fi o fată. Că acest cavaler va fi ea. Că ea, și doar ea ar...

Reveria dispăru subit atunci când trăsură părăsi drumul principal și școala apăru în sfârșit la orizont.

Mai văzuse Bronte castele la viața ei, dar UAU!

Patru copaci incredibil de mari tronau în fața ei, dispuși sub forma unui pătrat neregulat. Crengile lor erau împânzite de căsuțe, iar printre ele se zăreau fel de fel de turnuri și turnulețe, conectate unele de altele prin poduri de sfoară. Flori colorate petreceau turnurile precum panglicile de la bălciurile de primăvară. În vârful turnurilor fluturau în vânt steaguri reprezentând toate cele șaisprezece regate, iar Bronte căută cu privirea până îl găsi și pe al ei: un steag gri, cu un cal negru în centru și câte un fulger în fiecare colț.

Entuziasmul fetei se transformă în panică. Dacă nu o va plăcea nimeni? Sau, și mai rău, dacă se dovedea că era un cavaler complet lamentabil?

Trăsura se opri în fața intrării, iar Bronte se dădu jos, privind în gol speriată, la noua ei școală.

Hopper o ajută să-și desfacă atunci cufărul și observă că fata amuțise.

— Nu-i prea târziu să te răzgândești, spuse el. Sunt sigur c-aș putea să ajung la fosta ta școală și legat la ochi și sunt sigur că te-ar primi înapoi într-o clipită. Nimeni nu te-ar judeca că preferi să fii pe Tărâmul Educației decât aici, în mijlocul pustietății.

Bronte se uită în jos la jucăria Sir Pen Tin. Legendarul cavaler era sursa ei de inspirație. El nu s-ar fi întors înapoi acum, iar ea nici atât.

— Nu, eu aici vreau să fiu.

— Sigur, domnișoară Bronte? o întrebă Hopper privind spre școală și făcând o față lungă. Cam multă dănțuială pe-aici, nu-i așa? Bag de seamă că poți și mai mult.

Dănțuială?! Cum să spună că să fii un erou însemna dănțuială?!

Dar nu voia să se certe cu el, așa că îi dădu vizitiului o mare îmbrățișare în schimb.

— Te rog să ai grijă pe drumul de întoarcere. Ai grijă la troli.

— A, nu-mi fac eu griji cu ei, domnișoară Bronte. Trolii ăia și armăsarii fulgerători n-au părăsit niciodată Regatul Furtunilor, de când există Everdale. Mai mult ca sigur te-așteaptă o scrisoare care spune că totul s-a întors la normal, o să vezi.

Da, se gândi Bronte. Avea dreptate. Adulții rezolvaseră sigur problema.

— În orice caz, adăugă Hopper, să nu-ți faci griji în ceea ce mă privește. Tu ai grijă de tine.

Și, cu o ultimă îmbrățișare, se făcu nevăzut.

— Haide, își șopti Bronte. Poți s-o faci. Picioarele ferme, capul sus. Fii curajoasă.

Bronte păși pe porțile deschise, care erau încadrate de două turnulețe înalte. În fața ei se întindea o curte care vuia de elevi. Se salutau unii pe alții cu strângeri de mână zgomotoase și schimbau cu veselie insulte amicale.

Hmm.

Ciudat. Colo băieți. Dincolo băieți. Băieți peste tot. Dar totuși...? *N-avea* cum să fie *singura* fată! Căutând frenetic de colo-colo, Bronte nu se uită pe unde mergea și...

Buf!

Căzu, prăbușindu-se peste propriul cufăr.